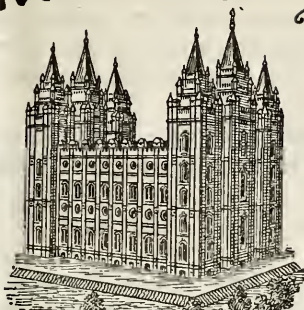

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Sellige.

SALT LAKE TEMPLE.
Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 7

1 April 1904

53 Aargang

„Røveren paa Korset“.

Af Vidste George Reynolds, af det Første Præsidentskab af de Halvfjerds,
af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

„Naa, men saa Røveren paa Korset? Han var jo ikke døbt, men kom dog i Himlen.“ Hvor ofte har dette Spørgsmaal ikke lydt til vore Brødre, naar de have søgt at indprente deres Tilhørere, at ingen Mand eller Kvinde kan indkomme i Guds Rige uden at blive døbt eller født paany af Vand og Aand. I Reglen besvare Vidsterne Spørgsmaalet ved at henvise til Frelserens egne Ord til Maria, at han endnu ikke havde været i Himlen, og sølgelig kunde Røveren heller ikke have været der. Men sæt nu, at Modparten kunde bevise, at den bodsærdige Røver kom i Himlen, hvilket Bevis har han da paa, at Røveren ikke var bleven døbt? Skriften taler ganske vist ikke bestemt om noget saadant.

Det er ikke vor Hensigt at udtale, at Røveren var døbt; men vort Argument er simpelt hen dette, at naar vi se hen til Skriftens Ord desangaaende, saa tale Vidnesbyrdene til Gunst for, at Røveren var døbt. Lad os først se, hvad Evangelisterne skrive herom.

Matthæus, Markus og Lukas dvæle udførligt ved Johannes den Døbers Gjerning. Matthæus siger: „Men i de Dage fremstaar Døberen Johannes og prædiker i Judæas Ord og siger: Omvender eder, thi Himmeriget er kommet nær . . . Da drog Jerusalem ud til ham, og hele Judæa og hele Jordans-Eggen, og de bleve døbt af ham i Jordan, idet de bekjendte deres Synder. Men da han saa' mange af Farisæerne og Saddukæerne komme til hans Daab, sagde han til dem: I Dagle-Unger,

HISTORIAN OFFICE
Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints.

hvem har lært eder at undfly den tilkommende Brede? Saa bærer da Frugt, som er Omvendelsen værdig."

Markus bekræfter Matthæus' Vidnesbyrd i følgende Ord: „Johannes kom og døbte i Orten og prædikede Omvendelses-Daab til Syndernes Forladelse. Og hele Judæas Land og alle Jerusalem's Indbyggere gik ud til ham, og de bleve døbt af ham i Floden Jordan, idet de bekendte deres Synder."

Ogsaa Lukas bevidner, hvorledes Johannes irettesatte mange af dem, som kom for at blive døbt af ham: „Han sagde da til Skarverne, som drog ud for at døbes af ham: „I Dyle-Unger, hvem har lært eder at undfly den tilkommende Brede? Saa bærer da Frugter, som ere Omvendelsen værdige."

Af disse Skriftsteder lære vi, som Markus siger, at „hele Judæas Land og alle Jerusalem's Indbyggere" eller, for at bruge Matthæus' Ord, „hele Judæa og hele Jordans Eggen" gik ud til Johannes og „bleve døbt af ham i Floden Jordan, idet de bekendte deres Synder". Folk af alle Klasser og Stillinger gik ud til ham, hvilket tydeligt kan ses deraf, at Medlemmer af de to største religiøse jødiske Partier — Farisæerne og Saddukæerne — specielt nævnes, og de udgjorde den langt overvejende Del af det jødiske Folk. Naar alle Jerusalem's Indbyggere, Beboerne i Judæa og hele Jordans Eggen siges at være blevne døbt, maa man ræsonnere, at Flertallet af Befolkningen modtog denne Ordinance, og endda indrømme Alt, som kan tillægges orientalsk Overdrivelse eller Hyperbol (om de evangeliske Skribenter behøve nogen saadan Indrømmelse). Hvis nu dette var Tilfældet, hvorfor skulde da netop Røveren være en af de saa, som ikke bleve døbt? Skriften indeholder ikke Noget, som udelukker dette Spørgsmaal. Vi anse netop Lukas' Vidnesbyrd om Røverens Opførsel paa Korset som et stærkt Bevis paa, at han, uagtet han var en Forbryder og Synder, alligevel var eller havde været et Medlem af Kirken.

Lad os se paa Lukas' Fremstilling: „Men der var ogsaa en Paastrift over ham paa Græsk og Latin og Hebraisk: „Dette er Jødernes Konge". Og en af de ophængte Misdædere bespottede ham og sagde: Er ikke du Kristus? Frels dig selv og os! Men den anden svarede og irettesatte ham og sagde: Frygter end ikke du for Gud, siden du er under den samme Dom? Og vi ere det med Rette; thi vi saa Løn som forskyldt for, hvad vi have gjort, men han har intet utilbørlig gjort. Og han sagde: Jesus, kom mig i Hu, naar du kommer i dit Rige! Og Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradis. Og det var nu ved den sjette Time; da kom der Mørke over det hele Land indtil den niende Time, idet Solen for-mørkedes."

I denne Forbryders Udraab finder man et ophøjet Udtryk for hans Tro paa den Herre Jesus Kristus og paa dennes store Mission. Vi kunne godt søge Skriften igjennem fra Begyndelsen til Enden og dog neppe finde et ædlere Exempel paa uroffelig Tro. Tænk paa Situationen, som den forelaa. Jesus — Røverens fornedrede Lidelsesfælle — hang

paa Korset ved hans Side; han var dømt som en Forbryder, om ikke som en Forræder, og Haabet, som hans Disciple hidtil havde bevaret, var knust og tilintetgjort. Hans Mission syntes fuldstændig at være forfejlet, og alle de Løfter, han havde givet sine Efterfølgere om, at han var Israels Konge og Menneſſehedens Frelser, syntes at skulle ende med en vanærende Død. Men i denne den mørkeſte af alle Tider, da Røveren selv er naglet til Korset og udſtaar de deraf følgende Pinſler, i denne Time advarer han alligevel den anden Røver mod at bespotte Jeſus. Hans Ord: „Frygter end ikke du for Gud, ſiden du er under den ſamme Dom“ viſe, at han selv gjorde det, ſkjøndt han var faldet i Overtrædelse. Hans Bekjendelse: „Vi ſaa Løn ſom forſkyldt for, hvad vi have gjort, men han har intet utilbørlig gjort“ viſer tillige, at han havde angret ſine Synder, og at han ikke troede paa de Beſtyldninger, Frelseren var bleven anklaget for. Og han vender ſig til Forløseren med de Ord: „Jeſus, kom mig i Hu, naar du kommer i dit Rige.“ Her, midt under diſſe fortvilede Omſtændigheder, erkjender han Jeſus ſom ſin „Frelser og Befrier“ og beder ham, at han, naar han kommer i ſit Rige, vil huſte paa ham. Naar lærte denne Mand at erkjende Jeſus ſom den Meſſias, der ſkulde komme, og ſom hans Frelser? Naar og hvor modtog han Forviſningen om Jeſu Riges Komme og uafbrudte Bedveren? Hvorfra erholdt han ſin urokkelige Tro, der aabenbarede ſig midt i det overvældende Mørke, da endogsaa Apoſtlene bleve tvivlende og nedtrykte og kun tænkte paa at optage deres daglige Dont? — Han havde ikke lært alt dette, medens han hang paa Korset.

Han var ingen Fremmed. Dette fremgaar tydeligt af Frelserens Svar: „Sandelig ſiger jeg dig, i Dag ſkal du være med mig i Paradis.“ Jeſus tiltalte ham ikke ſom en Fremmed; han fremſatte ikke nogen af Evgangeliets Principer; heller ikke hentydede han til Tro og Ombendelse; men han gav ham den under diſſe Forhold meſt naadige Forjættelse, at han, uafhængig af Dødens Baand, den ſamme Dag ſkulde være med Jeſus, hans Frelser og Befrier, i Paradis.

Hvor gik nu Jeſus hen ſin Dag? Vi vide af hans Udtalelſer til Maria tre Dage ſenere, at han endnu ikke havde været hos ſin Fader. Hvis det Sted, hvor Gud — Faderen — opholder ſig, er Himlen, ſaa gik han ikke der, og hvis Røveren fulgte ham, gik han heller ikke der. Naar Jeſus ſagde Paradis (hvis han ſagde Paradis), mente han derfor ikke Himlen. Men af Apoſtelen Peters Vidnesbyrd vide vi, at han gik til Aandernes Verden og aabnede Dødsrigets Fængſler for Antediluvianerne, ſom i ſin Tid havde forkaſtet Noahs Budſkab, og hvor der vel ogſaa fandtes Andre, ſom havde gjort ſig ſtyldige i noget lignende. Men var det det eneſte Sted, Jeſus beſøgte i Løbet af de tre Dage, hans Begeme laa i Graven? Ganſke viſt ſiges der intet i Skriften herom, men vi formode alligevel, at den Slutning er korrekt, at han beſøgte andre Dele af Aandeverdenen end Dødsrigets Fængſler, hvor de gjenſtridige Antediluvianere vare forvarede. Jeſus ſagde, at der var mange Boliger i hans Faders Hus; og af alle diſſe Boliger ſkulde han kun gaa til een, og denne ſkulde endda være den laveste og elendigſte af dem alle?

Vi kunne med Sandhed fremsætte den Anstuelſe, at Profetierne med Henſyn til Frelſerens Miſſion kunde ikke tilfulde opfyldes, uden at han gik til andre Steder. Eſaias ſiger: „Den Herre, Herres Land er over mig: fordi Herren har ſalvet mig til at kundgjøre et godt Budſtab for de Sagtmodige, han ſendte mig til at forbinde dem, ſom have et ſønderbrudt Hjerte, til at udraabe for de Fangne Frihed og for de Bundne Fængſelſets Opladdeſe“ (Eſ. 61: 1).

Denne Profeti vilde kun delviſ blive opfyldt, hvis Antediluvianernes Fængſel var det eneſte Sted, han beſøgte. Friheden for de Fangne og Opladdeſen af Fængſlet for de Bundne betød noget mere end at prædike Vejen til Forløſning ved Tro og Omvendelſe til diſſe engang ſaa forſtokkede Syndere. For at opfylde Profetierne i hele deres herlige Mening maatte den lovede Frihed eller Befrielse ligge ganſke nær for Haanden, ikke ſom noget betinget eller ſom noget, der var ſkudt ud i Fremtiden. Nej, Portene maatte ſlaas op paa vid Gab for de Retfærdiggjorte, ſom forud vare beredte til at forlade Dødsriget og ſaa Del i Opſtandelſen ſammen med Frelſeren. De hellige Skribenter ſige, at mange baade i Jeruſalem og paa det veſtlige Faſtland (Amerika) opſtode fra deres Grave umiddelbart efter Kriſti Opſtandelſe, og de bleve ſete af mange (Matth. 28: 52; 3 Nephi 23: 6-12). Naar vi lægge det til Grund, ſom vi have lært af Guds Ord, er det fuldtud forſvarligt at tro, at de kunde ikke være opſtaaede, hvis ikke Kriſtus havde bragt Opſtandelſens Nøgler og meddeelt dem den ſamme Myndighed? Men hvis dette nu er Tilfældet, hvornaar beſøgte han dem da? Før hans Død kunde det ikke være, og det var heller ikke efter hans Opſtandelſe; thi de opſtode omtrent ſamtidig; Jeſus maa have beſøgt dem, medens hans Legeme laa i den udhuggede Grav.

Vi paastaar ikke, at den bodfærdige Røver opſtod fra de Døde. Om dette veed man intet, men vi tro heller ikke, at han gik med Kriſtus til det Sted, hvor Antediluvianerne holdtes i Forvaring. Vi hævde dette Standpunkt af to Grunde. For det første behøvede Røveren ikke at høre om Tro og Omvendelſe. Han havde allerede den ſtærkeſte Tro paa Kriſtus og hans Miſſion, og han havde angret og bekendt ſine Synder. For det andet er dette Fængſel eller Forvaringsſted ikke overensſtemmende med vor Opfattelſe af Paradis, heller ikke med den Beſkrivelſe, ſom gives af Paradis i de hellige Skrifter. Alma — ſom levede før Frelſerens Komme, og hvis Ord ſom Følge deraf ere mere anvendelige paa de Retfærdige end paa de Døde — ſiger: „Deres Aander, ſom ere retfærdige, indføres i en Lykſaligheds Tilſtand, ſom kaldes Paradis, en Hvilens Tilſtand, en Freds Tilſtand, hvori de ſkulle hvile fra al deres Møje og fra al Bekymring og Sorg“ (Morm. Bog, Alma 40: 12).

Nephi ſkriver ligeledes i den ſamme Aand i ſin Omtale af de Dødes Opſtandelſe (2 Nephi 9: 13). Af intet af diſſe Skrifſtsteder kan man drage anden Slutning end den, at kun de Retfærdige opholdt ſig i Paradis, og at dette ikke i mindſte Maade lignede eller havde noget tilfælles med det Fængſel, hvor de Ondes eller Ugudeliges Aander vare ſatte i Forvaring.

Det er imidlertid muligt, at „Paradis“ er en forfejlet Oversættelse af det originale Ord, og at Frelserens Løfte til Røveren lød saaledes, at han den Dag skulde være med ham i Aandernes Verden. Lad dette være, som det vil; vi føle os fuldt berettigede til at nære den Tro, at Frelseren tog den bodfærdige Røver til den Del af Aandernes Verden, hvor han efter sin Død ved sin Tro og Ydmyghed bedst egnede sig til at være.

(«Improvement Era».)

Ejendommelige Scener i Jerusalem.

Hvorledes Paaskehøjtiden foregaar i den hellige Stad.

Af Henry J. Temple.

Paasfen er nær, og Alles Ansigter og Tanker ere vendte mod Jerusalem. Fra Ægypten ankomme Dampere, der ere optagne af rige Amerikanere, som gjennem Cooks Rejssebureau ere blevne „strammede op“ ved et Vinterophold i Ægypten og Palæstina. Europæerne ere ogsaa repræsenterede blandt de Rejsende, der for Størstedelen bestaa af Eng-lændere.

Nordfra anløbe Dampere, hvis Dækspladser ere opfyldte af de fattigste russiske Bønderfolk, som have haft en alt andet end behagelig Rejse. Fra langt bortliggende Landsbyer i det isfrosne Rusland afgaa smaa Kompagnier paa Pilgrimsrejse til den „Hellige Gravs Kirke“ for at se Miraklet af den hellige Jld. Et helt Livs Sparommelighed for-slaar ikke for mange af disse fortrøstningsfulde Pilgrimme til at sikre dem en Overfart med Dampskib til Jaffa, og de maa derfor tidt gaa mange Mile paa omme Fodder gennem øde russiske Landskaber og Lille-Asien. De, som have Raad til den Luxus at benytte Søvejen, anstrenge ivrigt deres Dine for at faa det første Glimt at se af det hellige Land, og naar Damperen nærmer sig det gamle Foppe, knæle de ned paa Dækket og høje med Grefrygt deres Hoveder mod Jerusalem.

Med Tusinder af saadanne Folk forøges Befolkningen i Jerusalem i den hellige Uge. Klostrene se sig aldeles ude af Stand til at betjene alle de Menneſker, og ved Solnedgang har jeg set disse sværmeriske og jnudsigt udseende Rusjere rede deres Katteløje ved Vejstiden. Ved Sol-opgang er Enhver vaagen, og snart stimler Menneſkemassen gennem de nærmeste Gader og danner et Billede, som man ikke ser Mage til i nogen anden By i Verden. Tyrkere, Arabere, Jøder, Grækere, Arme-niere, Ægyptere, Abyſſiniere, klædte i veglende Dragter i lyse Farver, afgive det mest maleriske Skue, man kan ønske at se for sine Dine. Enhver Nation, enhver Religion er repræsenteret i denne fremtrængende og raabende Masse.

Forretningen gaar livlig; Enhver kjøber et lille Kors eller en lille Gjenstand af Oliventræ til Minde om Pilgrimsreisen til Jerusalem. Palmer og Olivengrene føres ind til Byen fra Gaza og andre Steder, og hver Pilgrim bærer daglig en lille Gren, naar han begiver sig til den hellige Grav for at bede.

De Kristne ere ikke de eneste Folk, som fejre en hellig Fest. Muhamedanernes hellige Fastemaaned „Ramadan“ falder undertiden sammen med de græske og romersk-katholske Paaskedage; thi i Jerusalem findes Muselmanens berømte Moske, der i Museelse kun staar tilbage for Profetens Begravelsesplads i Medina. Omars pragtfulde Moske, der ligger, hvor det gamle salomoniske Tempel laa, ejer noget af det skønneste Mosaiikarbejde i Verden, og dets hellige Indre krænkes ikke — set fra en Muselmanens Standpunkt — ved nogen af de vidtgaende Ceremonier, som finde Sted i den hellige Gravs Kirke. Det kan være sandt nok; men paa den anden Side ere Muhamedanerne, som rejse op til Jerusalem i Anledning af den store Fest, af en opfarende Karakter og opføre sig paa en fanatisk, næsten barbarisk Maade; de „Kristne“ maa naturligvis ogsaa bedømmes paa høist forskellig Maade.

Saalænge „Ramadan“ varer, nyde de andægtige Muhamedanere hverken Mad eller Drikke om Dagen, men til Gjengæld nyde de saa meget rigeligere om Aftenen. Ved Solopgang affyres Kanonstod fra det tyrkiske Fort, og Fastedagen begynder. Ved Solnedgang affyres igjen Kanonstod, og det er Signalet til alt andet end tiltalende Spise- og Drickelag.

Hver Time paa Dagen gaa smaa Processioner af Muselmænd gennem Jaffa-Porten paa Vej til Moskeen. En saadan Procession gjør mindst af alt et værdigt Indtryk. Fanatikere, blottede til Væltstedet og omgjordede med Sværd, indføre de pudsigste Bevægelser med deres Kroppe; Dervisher vise deres religiøse Fanatisme ved at skjære sig selv med Knive; Andre danse og affyre Pistoler i Luften, medens Kvinder, som følge efter, klappe i Hænderne og i Unisono udbryde i nogle religiøse Messetoner til Akkompagnement af høje og kraftfulde Slag paa Tamburiner.

Denne Beskrivelse af Paaskefesten er imidlertid i Forhold til Virkeligheden yderst mat. Mennekesmasjen, bestaaende af baade Kristne og Muhamedanere, den stormende Uro, Fanatismen, de ejendommelige og altid skiftende Scener, umuliggjøre næsten enhver Beskrivelse. Europæeren bliver under disse Forhold bange med Hensyn til sin egen Sikkerhed, og det er forunderligt, at en almindelig Masfakre mellem alle disse uordnede lidenskabelige Elementer kan undgaas. Det er altid en kritisk Tid, og Guvernøren og Konsulerne ere som Følge deraf i højeste Grad nervøse.

Torsdag Morgen begynder den første af de tre store Højtideligheder, som finde Sted i Paaskeugen i Jerusalem. Allerede ved Daggrø har en interesseret Forsamling indfundet sig i Forgaarden til den hellige Gravs Kirke, og enhver tænkelig Plads er optaget.

I Gaardspladsens Midte er der oprejst en midlertidig Platform, som den græske Erkebiskop bestiger, fulgt af sine Præster. Patriarken tager en Skaal med Rosenvand og begynder derpaa at vaske Præsternes Hænder og Fødder. Ceremonien er kort, men ved dens Slutning opstaar der Trængsel, der hidrører fra Pilgrimmene, som trænge og skubbe hverandre for at komme i Besiddelse af en Draabe af det hellige Vand.

Langfredag ser man den romersk-katholske Kirkes mystiske Forestilling af Korsfæstelsen. Paa højre Haand ved Indgangen til Kirken, hvor man først kommer forbi den tyrkiske Garde, føre nogle smalle Trin op til det dunkle Kapel, som indeslutter det skinnende og pragtfulde Alter, der er oprejst paa „Kalvarie“. I Reglen bliver der for den Rejsende udpeget to „Kalvarie“. Det andet Golgatha, udenfor Byens Damaskus-Port, er en Høj, som af Muhamedanerne bruges til Begravelsesplads, og denne Højs Udseende svarer godt til Navnet „Kalvarie“, der betyder Hjernefal. Meningerne ere delte angaaende de to Steders Originalitet, men det „Kalvarie“, der mest tiltrækker sig Opmærksomheden paa Langfredag, er det indenfor Væggene af den Hellige Gravs Kirke.

I det før nævnte lille Kapel i denne Kirke have de Græst-Katholske oprejst et pragtfuldt Alter, i hvis Midte man ser det Hul, hvori man formoder, at Korset har staaet. Omtrent fem Fod derfra findes der paa hver Side et Hul, hvor det siges, at Røvernes Kors vare anbragte.

Ved Middagstid begynde de Romersk-Katholske deres mystiske Forestilling. Patriarken, ledsaget af hans fornemste Gejstlighed, er klædt i fuld Ornat, og den franske General-Konful med Stab er tilstede i fuld Uniform for at overvære Ceremonien. Da det er et lille Kapel, opnaa kun faa at overvære Højtideligheden, men nedenunder i Langkirken venter Mennekkemasjen paa Processjonen. Messer synges paa Latin, og ved den „niende Time“ — Klokkerne tre — nærmer Patriarken sig til det, der skal forestille „Legemet“ paa Korset, tager Tornekronen af Hovedet, Naglerne ud af Hænder og Fødder og anbringer „Legemet“ i et Liggelagen. En Procession dannes med Akolyther og Munk i Spidsen, efterfulgt af Præster, som bære Sølvbakter, hvorpaa Tornekronen og Naglerne ligge. Saa kommer „Legemet“ i Liggelade, baaret af den højere Gejstlighed; lige derefter følge Patriarkerne, og to Rækker Munk slutte Toget.

Langsomt bevæger Processjonen sig ned ad de smalle Trin og gaar forbi Forsamlingen nedenunder. Ved Salvellsens Sten gjøres Holdt, og her holdes der Prædikener i sex forskellige Sprog. Denne Stenplade antages at være den, hvorpaa Nikodemus salvede Kristi Legeme, og det er ogsaa den første hellige Relikvi, der møder Djet, naar man træder ind i Kirken. Pladen er virkelig bleven slidt enkelte Steder paa Grund af, at de sværmeriske Pilgrimme faldt paa Knæ og kyssede den heftigt. Paa denne Sten anbringes „Legemet“, medens de sex Prædikener blive holdte, hvorefter Processjonen bevæger sig til Graven, i hvilken Legemet endelig anbringes.

Det Hele gjør et højt trist og ubehageligt Indtryk paa en Europæer. Ceremoniens Blændværk er forargeligt. Den daarlige Luft og ildelugtende Mennekkemasje faar En til at føle sig indelukket og syg. Et Kompagni tyrkiske Soldater er altid nærværende, parat til at gribe ind ved det mindste Tegns paa Oprør. Endog Gardister sidde ved Døren til Kirken — den Kirke, der skal indeholde de mest hellige Minder om de Kristnes Tro — og gjøre sig tilgode med i Dagens Løb at opkræve Stadepenge. Hvilken Modsatning!

De Sidste Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Fredag den 1 April 1904

Advare vi vore Medmennesker?

I den europæiske Mission findes ca. 1700 indfødt ældre og yngre Mænd, som bære Guds Præstedømme. Det er næsten tre Gange saa mange, som der er Missionærer fra Zion. Det vilde være paa sin Plads, om disse Mænd omhyggeligt overvejede deres egen Stilling i Livet baade over for sig selv og overfor deres Omgivelser, og om de kom paa det Rene med, hvorledes de ære deres hellige Kaldelse.

Nogle af det lokale Præstedømme beskikkes til Grensforstandere, men det er kun saa. Hovedsagelig virke de i Søndagsstolerne, i Ungdomsforeningerne, i de theologiske Klasser, eller de beklæde den vigtige og opofrende Stilling som Kredslærere. Alle Præstedømmets Medlemmer ere imidlertid ikke sysselsatte i disse Organisationer eller som Lærere, og naar undtages Kredslærerne kræver det neppe hele deres Tid, som ere bestæftigede.

Enhver Mand, der er udrustet med Myndighed fra Herren, fra Diakonen og opefter, besidder en guddommelig Gave og har en Tjeneste at udføre. Og som Paulus siger i sit første Brev til Timoteos, „de, som have gjort deres Tjeneste godt, vinde sig en smuk Stilling og megen Frimodighed i Troen paa Kristus Jesus“. Men Ansvarer bliver ogsaa større med Myndigheden, som de modtage. Den Mand, som er bleven en Ældste i Jesu Kristi Kirke, behøver ikke at misunde de rige Prælater, Adelige og Mægtige paa Jorden, thi Møl og Rust kan ikke fortære de Skatte, han har samlet sig i Himlen; Tyve kunne ikke stjæle dem; Dvffens Omskiftelser kunne ikke tage dem fra ham, som den fratager Jordens Mægtige deres Berømmelse og Rigdom; end ikke Døden kan smuldre dem til Støv. Det er hans, for evig hans, hvis han i sin høje Kaldelse gjør sig fortjent til dem. Den døende Monark forlader sin verdslige Magt og gaar ukronet til Dommen; men de pligtopfyldende Ældster, som „have kæmpet den gode Kamp, fuldbendt Løbet og bevaret Troen“, tage med sig den Myndighed, som de besidde; de ville blive „gjorte til Konger og til Præster for vor Gud“; og de skulle regjere med vor Herre og Frelser over Jorden evindeligt.

Naar Nogen modtager Præstedømmet, burde det først og fremmest være hans Bestræbelse at holde det i Ære og at opfylde alle dets Pligter. „Lader nu derfor enhver Mand lære sin Pligt, og virke med al Flid i det Embede, hvortil han er beskikket“ (Bagt. Bog Kap. 107.) Det er

ligeledes nødvendigt, at Præstedømmets Medlemmer uden absolut altid at blive tilskyndede af Kirkens højere Autoriteter af sig selv udføre meget Arbejde, som det paahviler dem ifølge deres Kaldelse, for Menneskehedens Vel. Det forholder sig hermed, som Herren siger i en Aabenbaring til Profeten Joseph: „Sandelig siger jeg, Menneskene burde arbejde med Iver for en god Sag, gjøre mange Ting af deres egen fri Villie og bevirke megen Retsfærdighed; thi Evnen have de til at handle efter eget Lykke. Og saafremt Menneskene gjøre det Gode, skulle de ingenlunde miste deres Bøn. Men den, som ikke gjør Noget, førend det bliver ham befalet, og hører en Befaling med et tvivlende Hjerte og sendrægtigt adlyder den, er under Forkastelse.“ Vore Anstrengelser burde helst være frivillige, helst fremkomme af egen Drift. Der findes dem i Præstedømmet, som ikke have noget bestemt Embede i Grenden. Men der er ikke nogen som helst Grund for dem til at være uvirksomme. Der er jo for dem rig Lejlighed til at besøge vore Venner og Bekjendte og tale med dem om Evangeliet og bære deres Vidnesbyrd for dem. Det kan til Tider være vanskeligt nok at faa dem i Tale om denne Sag; thi hvor villige de end kunne være til at tale om Forretningsager, Jordbruget, Vejret og alt muligt vedrørende Dagens Begivenheder, ere de i mange Tilfælde utilbøjelige til at indlade sig i en evangelisk Samtale. Men med Bøn til Gud og en oprigtig Beslutning vil Vejen i de fleste Tilfælde findes aaben. Tag Skrifter med, og besøg ogsaa de Fremmede, som aldrig have hørt om Evangeliet; I ville da selv forbauses over den Kundskab, som Gud har givet eder, og I ville bedre end nogen sinde før være istand til at fatte Ræffevidden og Skønheden af den Plan, som er givet til Menneskehedens Frelse og Ophøjelse.

I flere af Europas Byer og paa andre Steder udføre de Hellige mere Misjonsarbejde end Voldsterne fra Zion, fordi de første ere mange og de sidste faa. Det er saaledes bleven sagt om de trofaste Hellige i Berlin, at det var en af deres største Sorger; naar de ikke hver Søndag kunde bringe en Fremmed med sig til Møde. I Christiania, Stockholm, Gøteborg og mulig ogsaa i andre Byer findes der Skriftforeninger, hvis mandlige Medlemmer gaa ud den ene Søndag og de kvindelige den anden for at uddele vore Traktater. Vi skulle blot minde vore Læsere om Rapporten fra Christiania Skriftforeninger i „Stjernen“ for den 1 Februar. Det er næsten utroligt, hvilket Arbejde de paa denne Maade udføre for deres Medmennesker, ikke at tale om den Erfaring, de selv derved høste. Mange kunne takke det brændende Vidnesbyrd fra nogle af disse Unge for den Kundskab, de have erholdt om Frelsensplanen.

Hver Maaned afgive hver især af de omrejsende Misjonærer og de bestaaende Skriftforeninger Rapport til de respektive Konferencepræsidenter, ikke for hvert enkelt Medlem, men for Foreningerne som et Hele. Vi anbefale de Hellige at slutte sig til saadanne Foreninger, hvor de findes, saa de

maa kunne afgive et forøget Vidnesbyrd om deres velgignelsesrige Virksomhed med at bistaa Missionærerne fra Zion. Men lad det imidlertid blive slaaet fast, at hvad enten vi ere Medlemmer af Foreningen eller ikke, hvad enten vi afgive Rapport eller ikke, saa er det hverken for Foreningens eller Rapportens Skyld, at dette Arbejde bør gøres.

Herren har erklæret, at Enhver, som selv har lært Sandheden at kjende, er forpligtet til at advare sine Naboer eller i videre Forstand sine Medmennesker, og det er sagt os, at dersom vi ikke gøre dette, kunne vi ikke undgaa at blive forkastede som Herrens Tjenere. Ganste vist, selv om vi forstaa og kjende den frelsende Plans Begyndelsesprincipper, føle vi os tidt ufuldkomne i at lære Andre, som maaske have modtaget mere af Verdens Lærdom end vi. Menneftelig Svaghed og Bevidstheden om egen Ufuldkommenhed tynger os ned. Men det maa her siges, at religiøs Styrke — det Bevidsthedsforhold, hvori vi staa til Gud — giver os religiøs Frimodighed. Vore Medmennesker kunne overtræffe os i mange Egenstaber, men ud fra dette Bevidsthedsforhold — den Kundskab, vi have modtaget af Gud, og Erfaringen om Evangeliets absolute Sandhed — have vi Noget at lære dem, som de, hvis de anamme det, ville være os taknemlige for baade i Tid og Ewigheid. Lad os alle, som have faaet et Vidnesbyrd om Sandheden af Kristi Evangelium, virke, medens Naadens Dag varer, og advare vore Medmennesker.

(«Millennial Star».)

Hvorledes man kan prædike Visdomsordet. Vi se i »Millennial Star«, at Søster Annie Font, som studerer Sang og Musik i London og er en stor Begavelse i denne Kunst, efter Indbydelse af Hendes Majestæt, Dronning Alexandra, sang i Buckinghampaladset den 4 Marts f. Md. Det var gjort almindelig bekjendt ved Høffet, at den skønne Sangerinde var Mormon. Da hun havde sunget, talde hun med Dronningen en halv Times Tid og blev indbudt til det følgende Taffel paa Slottet. Hun modtog Indbydelsen, men da Theen under Tafflet blev ombudt, afflog hun at nyde den og bad istedetfor om en Kop varmt Vand med Fløde. Man kan ikke prædike Visdomsordet bedre end ved at gøre det gjældende ved Exempel.

Afrejse. Den 29 Marts afrejste fra Kjøbenhavn Præsident C. D. Fjeldsted til Christiania og Præsident A. L. Skandhy til Stockholm i Missionens Anliggender.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Væbster ankom den 16 Marts til Kjøbenhavn og beskikkedes til at virke i følgende Konferencer:

John S. Johnson fra Wilson, Utah, i Stockholm.

Martin Wilford Boulson fra Pleasant Grove, Utah, i Malmø.

Hans M. Gabrielsen fra Logan, Utah, i Christiania.

Joseph G. Nielsen fra Manti, Utah, i Christiania.

Vi hilse disse Brødre hjertelig Velkommen, thi „Høsten er stor, men Arbejderne ere faa“.

Forflyttelse. Eldesterne Nels J. Nelson jun., Niels Madson og Don C. Sorensen ere forflyttede fra Aalborg til Aarhus Konference, og Hyrum A. Anderson fra Trondhjems/til Aalborg Konference. /

Dødsfald. Broder Anders Christian Sorensen døde efter en Dags Sygeleje af Alverdomsſvaghed i Aalborg den 6 Marts 1904. Han blev født den 13 Juni 1812 i Bøylev. Broder Sorensen har i mange Aar været et trofast Medlem af vor Kirke. („Vituben“ bedes optage.)

Et Vidnesbyrd om Utah.

Af en hjemvendt Søster.

Jeg vilde gjerne igjennem „Skandinaviens Stjerne“ fortælle lidt om mit Ophold i Utah og om, hvordan jeg syntes om at være der, eftersom jeg har en Følelse af, at der er Noget, som have faaet en fejl Opfattelse af mine Anskuelse om Utah og Folket, som bor i denne Stat.

I Mt. Pleasant, hvor jeg tilbragte en stor Del af Tiden under mit Ophold, forekom det mig, at de Sidste-Dages Hellige ikke vare saa gode som Søskende hjemme i Kjøbenhavn, og jeg skrev dette hertil. Apostel Teasdale var nærværende i en Konference i Mt. Pleasant, og han sagde ved denne Lejlighed til de Forsamlede, at han vidste, der var nogen Ligegyldighed blandt en Del af de Hellige overfor deres Religion, især hos Ungdommen, der deltog meget i verdslige Foreninger. Han indprentede dem, at det var ikke behageligt for Herren; hvis det var nødvendigt, at de skulde have flere Foreninger indenfor Kirkens Omraade, saa vilde Herren gjøre sine Tjenere bekendte dermed. Det var ikke rigtigt for de Sidste-Dages Hellige, sagde han, at gaa i Ledtog med Verden, da de derved droge deres Interesser bort fra Kirkens Anliggender, saa at de tilfidsst befandt sig udenfor alt Fællesskab med de Hellige.

Men samtidig vil jeg sige, at der findes mange og rigtig gode Sidste-Dages Hellige i Mt. Pleasant, saa gode, at de ikke findes bedre nogen Steder, fordi de leve efter deres Religion. De ere gode mod Emigranterne, og jeg vil altid erindre mine Venner i Mt. Pleasant, som toge saa hjerteligt imod mig. Naar jeg rejste tilbage til Danmark, var det kun paa Grund af private Familieforhold, og ikke fordi jeg fandt Fejl ved Noget eller Noget. Jeg elsker Utah og tænker paa snart at rejse dertil igjen. Utah er et smukt og behageligt Land; Folket er arbejdsomt, flittigt, sparsommeligt, ædrueligt, kyndt, selvfornægtende og drager Omſorg for de Gamle og Svage. Det er sammenknyttet med en Kjerlighed, som ikke findes andre Steder paa Jorden, og det er Herrens udvalgte Folk, selv om der ogsaa i mangt og meget kan findes Fejl og Mangler hos det. Jeg har selv mine Fejl at aflægge. Og det gjør mit Hjerte ondt, naar jeg hører dette Folk blive ilde omtalt og miskendt. Jeg ønsker da, at jeg kunde fortælle til hele Verden, hvad „Mormonismen“ og „Mormonerne“ ere.

Medens jeg var i Salt Lake City, havde jeg den Glæde hver Søndag Formiddag at overvære det danske Møde i Assembly Hall og om Eftermiddagen at komme i det store Tabernakel, hvor jeg har hørt Herrens Apostle og Præsident Joseph F. Smith tale; og hvad jeg hørte der vil altid staa dybt indprentet i min Erindring. Jeg har haft mange Prøver at gennemgaa, ikke mindst efterat jeg er kommen tilbage fra Utah, men jeg har aldrig tvivlet om Evangeliets Sandhed. Jeg har modtaget et Bidnesbyrd om, at Joseph Smith er det nittende Aarhundredes store Profet, sendt af Gud, og at Evangeliet i sin Renhed og Fylde er gjengivet til Mennefnenes Børn. Jeg veed, at Herrens Tjenere ere udsendte med Magt og Myndighed i Verden for at kundgjøre dette Evangelium og udføre dets Ordinanfer. Jeg ønsker at leve derefter og at komme nærmere til Gud; det er mit Haab, at jeg maa være istand til at udrette noget Godt, saalænge jeg skal leve her iblandt Dødelige. Og jeg haaber, at jeg selv ud over Døden maa kunne glæde og fryde mig i den Tro, som her er knyttet til mit Liv, og at opnaa en Plads i min himmelske Faders Boliger.

Kjære Læsere! Modtag dette med Velvillie, og jeg er altid eders i
Pagten forbundne Søster

Marie K. Jørgensen.

Kjøbenhavn, den 12 Marts 1904.

Ejendommelige Scener i Jerusalem.

(Fortsat fra Side 103.)

Det er en bitter Kjendsgjerning, at mange Folk udtrykke deres Brede over, at Muhamedanerne paa denne Maade skulle have Lov til at krænke Kirkens Hellighed(!). Men hvis Soldaterne ikke vare der, vilde Kirken strax blive en Tumleplads for Strid og Blodsudgydelse. Det er kun den tyrkiske Garde, der afholder de forskjellige Sekter af den kristne Tro fra at „flybe i Haarene paa hverandre“; Sultanens Repræsenter ere derfor højt nødvendige ved Paasken i Jerusalem.

Langfredag nærmer sig sin Slutning, og to af Ugens tre vigtigste Ceremonier ere til Ende. Den „Hellige Fjds“ Ceremoniel staar tilbage — den mest ugudelige Forlorenhed, der kan finde Sted i en kristen Kirke.

En Tur gennem den Hellige Gravs Kirke om Fredagen vil overbevise den Rejsende om, at Hundreder af Pilgrimme allerede da søge sig fordelagtige Pladser for at kunne overvære den følgende Dags Mirakel. Flere have opholdt sig adskillige Dage og Nætter i Kirken for at se den Hellige Fjld — det, hvorfor de have rejst saa langt, og hvorfor de have døjet saa mange Ubehageligheder. Og det siges, at Nogle virkelig binde sig fast til Gravkirkens Vægge, for at de ikke skulle blive revne bort af den ophidsede Mennefnemasse, som strømmer ind.

De Scener, der foregaa i Rundbygningen, ere højt mærkelige. Hundredvis af Mennefnere ere, som det synes, komne til et vist Stadium af Galstab; de fare afsted i vildt Løb omkring Graven, medens de raabe og hyle i vilden Sky. I en ligefrem Tagfat gribe de hverandre og svinge

rundt, pufse hverandre og storme omkring i Grupper. En Fodbold-Match frembyder et langt mere ordentligt Stue.

Grim og smagløs staar midt i denne larmende Hurlumhej den ubrødelige Bygning — den hellige Grav. Marmoret, af hvilket den er bygget, er nu gulnet af Tiden; men dets Ydre er smykket med mange kostbare Guld- og Sølvlamper. lige indenfor Døren er en Vestibule, kaldet Engelenes Kapel, og bag ved den findes Gravkammeret. Marmorvæggene, ja, selv Gulvet, ere Gjenstand for den dybeste Tilbedelse, og Pilgrimmen presser lidenskabeligt sine Læber mod den hellige Sten og modtager Betsignelsen af Præsten, som stænker ham med helligt Vand.

Det er Morgendæmring, og den tyrkiske Garde, der tæller flere Hundrede Mand, marcherer til Kirken. Hovedparten af Tropperne posteres indenfor Bygningen, medens en Reserve paa ca. 200 Mand holdes i Beredskab i Gaarden for alle Eventualiteter's Skyld. Kirken er nu fuldstændig optaget. Personligheden taber sig i Mængden, og for Djet viser der sig i det dunkle Lys kun een bølgende Masse.

Med en kraftig Anstrengelse have Soldaterne trængt Mængden tilbage og dannet en fri Passage rundt om Graven. Tilhøjre for Helligdommen staa de Græsk-Katholske opstillede; tilvenstre Armeniere, Copter og Abysfiniere. Ophidselsen tiltager hvert Øjeblik. I Timer har Raabet lydt: „Hadda Kuber Saidna — Det er Herrens Grav.“ Iveren gaar snart over til Fanatisme, og de rivaliserende Sekter forbande hverandre tværs over Graven.

„Forbandet være den armeniske Kirke!“ brøler Grækerne. „Forbandet være Grækerne!“ jvarer Armenierne. Den tyrkiske Soldat synes imidlertid helt uberørt af al denne Raaben og Strigen; men dersom en fanatisk Græker eller Armenier bryder gennem Mængden, støder Soldaten ucereemoniøst Bøjskolben i Maven paa ham.

Fra det græske Kapel paa den østlige Side af Rundbygningen kommer en Procession af nogle Præster, den højere Geistlighed og Patriarken, som er pragtfuldt klædt. Processionens Tilhønekomst er Signalet til en fornyet Raaben og Sværigen, og det ser ud, som om det er umuligt længer at holde Styr paa Mængden. Tre Gange gaar Patriarken rundt om Graven; og Armenierne, der nu have ordnet sig, udføre nøjagtig den samme Ceremoni.

Processionen gjør Holdt foran Gravens Dør, og Patriarkerne gaa indenfor. Paa een Gang falder en hemmelighedsfuld Stilhed over hele den sammenpakkede Mennekesmasse. Det overordentlige Øjeblik nærmer sig. Enhver rejser sig paa Taafpidserne i spændt Forventning; Enhver stirrer mod Graven og forbereder sig paa den tilstundende Kamp. Endelig stikkes en Ildslue ud igjennem Hullerne paa hver Side af Gravkappellet. Øjeblikkelig rejser der sig en Skov af Arme, saavel nøgne som bedækkede. Enhver Haand fastholder et Lys, og hele Mængdens sammenspændte Raseri bryder nu løs i Kampen for at naa Flammen. Tre vældige Tykere staa ved „Ildhullet“ og kæmpe lig Dæmoner.

Gradviss spreder Ilden sig og føres til det græske Alter. Een efter een lykkes det Pilgrimmene at faa tændt deres Børlys, og i Løbet af ti

Minutter er det hele Billede forandret til et bølgende Lyshav, fra hvilket tætte Røghvirvler slige tilvejs. Striden ophører, Maseriet aftager, og Alle søge ud i den fri Luft, da Kirken er fuld af en kvælende Røg. Ud Bejen til Bethlehem, til Nazareth, ja, ud over hele Landet, drage nu Pilgrimmene bort, medbringende den hellige Flamme.

Saaledes foregaar Ceremonien med den hellige Ild, som de uvidende religiøse Sværmere eller Pilgrimme fuldt og fast tro paa som et aarligt tilbagevendende Mirakel. Enhver intelligent Græker veed og indrømmer, at Patriarken antænder Ilden. For at give det et stærkere Indtryk af Guddommelighed blev, siges der, engang en Due fra Kirkens Kuppel sat ud af Præsten. Den skulde naturligtvis symbolisere den Helligaand.

Det er den orientalske Kristenheds Paaste!

(The Harmsworth Magazine.)

Foraarskonferencerne i Danmark.

Et nyt Forsamlingshus indvies i Aarhus.

De Sidste-Dages Helliges halvaarlige Konference i Aarhus afholdtes den 12, 13 og 14 Marts i Forsamlingsalen i deres nye Missionshus, Borupsgade 12. I denne Forsamlingsaal er der 250 Siddepladser. Møderne begyndte Torsdag Aften Kl. 8 og fortsattes om Søndagen Kl. 10 Fm. og 2 og 8 Eftm. Konferencens 20 Missionærer, Missionspræsident Anthon L. Stanchy og Præsident C. D. Fjeldsted, en af Kirkens General-Autoriteter, samt Ældste Joachim Andersen af Kjøbenhavns Konference vare nærværende. Konferencepræsident Adam L. Petersen præsiderede. Han bød de Forsamlede Velkommen og meddelte, at den nye Bygning vilde blive indviet denne Aften.

Efter at Præsident Stanchy og Ældste Moroni K. Petersen havde talet til de Forsamlede, fremstod Præsident C. D. Fjeldsted og indviede den nye Bygning til Herrens Tjeneste og nedbad Guds Velsignelse over de Forsamlede. Efter Indvielsesbønnen lykønskede han de Hellige i Aarhus, fordi de hovedsagelig ved deres egen Energi havde opnaaet at faa dette nye Missionshus, der var saa bekvemt og behageligt til Afholdelse af Møder.

Søndag Formiddag afholdtes en Søndags-skolekonference. Skolen udførte et passende Program, hvorefter der blev afgivet Rapporter fra de forskellige Søndagsstolers Repræsentanter i Konferencen. Præsidenterne Stanchy og Fjeldsted udtalte sig i anerkjendende Ord om Aarhus Grens Søndags-skole og opmuntrede Eleverne saavel som Lærerpersonalet. Skolens Forstander P. S. Christiansen takkede Elever og Lærere for udvist Fliid.

I Mødet om Eftermiddagen talede Ældste Peter M. Jensen. Han fremhævede, at vi kunde kun naa Maalet ved bestandig at vise Lydigheid mod Guds Bud. Ældste Wm. E. Racker udtalte sin Glæde over, at han var kommen til at tilhøre de Sidste-Dages Hellige. Det var det bedste Folk, han havde levet iblandt. Præsident Fjeldsted udviklede Spørgsmaalet om Myndighed til at prædike Evangeliet og udføre dets Ordiancer. En theologisk Embedsexamen ved et Universitet var ikke nødvendig

for at kunne opnaa Autoritet til at handle i Guds Navn. Ingen kunde tiltage sig denne Værd uden at være kaldet af Gud ved Aabenbarelse ligesom Herrens Tjenere fordem og i denne Tid Joseph Smith, som havde givet Præstedømmet til Andre.

Ved Aftenmødet talende Vældste P. M. Jensen igjen. Han bevidnede Sandheden af dette Værk. Begyndelseslæren var den samme i Dag som fordem: Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til sine Synders Forladelse, saa skulle I faa den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse.

Præsident Stanchy ønskede de Hellige til Lykke med deres nye Mis-sionshus. Herren vilde velsigne de Hellige og deres Venner, som havde bistaaet dem ved Kjøbet og Indretningen af denne Ejendom til dens nu-værende Brug. Fra den hellige Skrift fremdrog Taleren nogle af Pro-fetierne, som skulde fuldbyrdes i vore Dage. Det evige Evangelium var gjengivet, og Herrens Tjenere vare udsendte med Fuldmagt til at for-kynde det, hvilket de gjorde uden Løn og Betaling. Præsident Tjeldsted tog som Text: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed“. I For-bindelse hermed omtalte han en Del af Kristi Liv, Lidelse og Død, og nævnedes Disciplenes Skuffelse, da de saa' deres Herre og Mester dø og blive begravet, en Skuffelse, som de først forbandt, da han opstod og igjen viste sig for dem. Taleren drog en Sammenligning mellem Kirkens Organisation, der modtog Befaling til at „gaa ud og lære alle Folk“, og Kirkens Organisation, som den var gjenoprettet i vor Tid.

Mandag Form. Kl. 10 og Efterm. Kl. 2.30 afholdtes Præstedøms-møde. Præsident Adam L. Petersen meddelte, at han havde haft en Del Gjenvordigheder ved Kjøbet af denne Ejendom, men han i Forening med de Hellige vare godt tilfredse med Udsalget. De havde vundet mange Venner i Aarhus, og han havde modtaget flere Indbydelsler til at tale i Afholdsforeninger. En Skriftforening for unge Mænd og Kvinder var bleven organiseret i Grenen. Derefter afgav han for Aarhus Konference en samlet Rapport over Missionærenes Virksomhed siden sidste Konfe-rence, der viste, at 12,042 Skrifter og 1,509 Bøger vare omfatte; 7,663 Fremmedes Huse besøgte med første Skrift og 1,118 efter Ind-bydelse; 2,613 evangeliske Samtaler og 217 Møder holdte; 10 vare døbte; 2 udelukkede, og „Skandinaviens Stjerne“ havde faaet 27 nye Subskribenter.

Missionærene i Aarhus Konference bleve kaldede til at virke i nedennævnte Grene:

Aarhus: Adam L. Petersen (Konferencepræsident og Forstander) og Henry C. Heilesen. Aadr.: Borupsgade 12, Aarhus.

Mols: Niels Mikkelsen (Forstander). Aadr.: Borupsgade 12, Aarhus.

Randers: James C. Johnson (Forstander), Crastus W. Mortensen og Alma C. Rasmussen. Aadr.: Vestergade 9, Randers.

Holstebro: Christian Jonnesbeck (Forstander) og Joseph W. Poulsen. Aadr.: Schaumburgsvej, Holstebro.

Esbjerg: David Lee (Forstander), Louis C. Johnson og Nels Nelsen. Aadr.: Danmarksgade 75, Esbjerg.

Bejle: Niels P. Sorensen (Forstander), Niels Eriksen, Niels P. Underjen og John P. Jepsesen. Aadr.: Bardevej 21, Bejle.

Odense: Moroni K. Petersen (Forstander) og Djalmar E. Lund. Aadr.: Jens Benzonsgade 9, Odense.

Mandag Aften Kl. 8 afholdt de Unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforening deres Aarsmøde. Broder Skabelund holdt et astronomisk Foredrag om Planeterne i vort Solsystem, og Broder Christian Petersen talte om Nebufanezars Drøm, set i verdenshistorisk Belysning. Foreningens Præsident F. F. Samuelson afgav Aarsberetning, og Ældste Moroni K. Petersen gav Rapport fra Foreningen i Odense.

Tirsdag Aften den 15 Marts afholdtes Grensmøde, hvor Kirkens almindelige Autoriteter opholdtes i de Helliges Tro og Bønner. Præsident Adam E. Petersen takkede Alle, som havde virket for, at vi vare komne Besiddelse af denne Ejendom, og takkede specielt Lokal-Ældsterne P. S. Christiansen, F. F. Samuelson og E. Rasmussen for deres Assistance, Søndagskolen, som havde paataget sig at skaffe et Orgel, den kvindelige Hjælpeforening, der havde udstyret Salen med Tæpper og Gardiner, og Søster Hermansen, der havde givet et større Bidrag til Anskaffelse af Bænke.

Onsdag Aften arrangeredes der en Aftenunderholdning til Missionærernes Udspreddelse. Der herskede stor Glæde og Tilfredshed med det, der var opnaaet ved Kjøbet af den nye Ejendom, og mange af de Tilstedeværende ønskede at bidrage til at opfylde de Fordringer, som indestaa paa Bygningen. Der blev samme Aften tegnet et Beløb af 3,540 Kroner.

Det gjælder om at have Mod; det gjælder t. Ex. om at kunne gaa i tarvelige Klæder, naar du behøver Penge til at betale din Gjæld. Det gjælder om ikke at frembære en falsk Undskyldning for eller en usand Forklaring om en begaaet Handling, selv om det skulde paadrage dig Latter fra dine Omgivelser. Det gjælder om ikke at vende dig bort fra en fattig klædt Ven, naar du gaar i Selskab med de „Fine“. Det gjælder for dig om at risikere et Sammenstød med dine Venner ved ikke at holde med dem, naar de tale Uret. Det gjælder om at bryde med Venner, som ikke hjælpe dig fremad mod høje Bestræbelser. Det gjælder for dig om at vandre for Gud og bestandigt vaage over, at Mennekesfrygt ikke faar Magt over dit Sind.

(»Nordstjärnane.»)

Indhold:

„Røveren paa Korjet“	97	Hvorledes man kan prædike Bis-	
Ejendommelige Scener i Jeru-		domsordet	106
salem	101, 108	Forslyttelse	107
Redaktionelt:		Dødsfald	107
Advarer vi vore Medmennesker ..	104	Et Vidnesbyrd om Utah	107
Akrejse	106	Foraarskonferencerne i Danmark.	110